

## [Aksel Larsen.]

smør, roser sig af, at man har opnået udmærket resultat med hensyn til Amerikas smørtold. Så virker det kun pudsigt, når man på side 19 siger, at under disse omstændigheder skulle en eksport af smør til USA til højere priser end Englandsprisen være mulig. Det virker pudsigt af to grunde, for det første fordi eksport af smør til USA altså ikke er mulig, det er nemlig forbudt, for det andet fordi det er en fattig trøst, at man teoretisk kunne have fået en højere pris end den mildt talt elendige, altfor uanstændig lave Englandspris, som regeringen og flertallet i dette ting er så glad og taknemlig for og synes det er så udmærket vi har fået en aftale om.

Nej, det, der er forholdet, hvilket også fremgår omend ikke overvældende skarpt af de taler, som andre ordførere har holdt, er, at denne Ancey-protokols fordele for Danmark er mildest talt problematiske, at der er størst chance for, at den kan blive til økonomisk skade for Danmark på grund af de særlige forhold, der nu engang hersker mellem Danmarks toldsats og andre landes toldsats. Det vil sige, at efter Ancey såvel som efter overenskomsten om økonomisk samarbejde og efter den os påtvungne kronenedskæring, efter frilistediktaterne, så sidder Danmark med sorteper i det såkaldte økonomiske samarbejde, som foreløbig ikke er noget økonomisk samarbejde, men et vesteuropæisk økonomisk samarbejde under USAs diktat.

Det er sandheden om denne politiks helhed, hvori Ancey-aftalerne indgår som et led. Men sandheden er endvidere, at hverken regeringen eller dens borgerlige støttepartier har evne eller vilje til at forsøge at ændre Danmarks økonomiske udenrigspolitik. Man snakker her om liberalisering og erklærer sig for eller imod, og det kan være meget godt at snakke om det, men såvel regeringspartiet som de borgerlige partier har vedtaget at godkende Marshallplan og Atlantpagt, bundet sig til at rette sig efter, hvad vi godt kan kalde det liberaliseringsdiktat, der måtte komme, det være sig direkte fra USA eller fra filialen i Paris. Derfor kunne det ikke falde mig ind på nogen som helst måde at tage det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts forslag til motiveret dagsorden alvorligt.

Jeg må erkende, at der er noget i den, som jeg ikke kan erklære mig uenig i. Der siges sidst i indledningen til dagsordenen, at man „savner tillid til regeringens evne og vilje“, og hvad angår tillid og mistillid til regeringen, tror jeg nok, at vi har den størst mulige

mistillid til regeringen. Men hvad angår det økonomisk-politiske program, der oprides i dagsordenen, så er vi i allerhøjeste grad modstandere af det.

Nu må jeg gøre det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og hans parti opmærksom på en meget grov fejl i dagsordenens formulering. Der står nemlig som punkt 1 noget om Danmarks fortsatte deltagelse i frigørelsen af handelen i Europa i samarbejde med Marshalllandene. Ja, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er jo velbevandret i Strassbourg og lignende egne, og måske går han og bilder sig ind, at Europa er den halvdel af Europa, som befinder sig vest for det af de imperialistiske stater skabte jerntæppe. Der findes imidlertid en anden del af Europa, som vist endda ikke alene geografisk er den største, men også erhvervsøkonomisk er den stærkeste, og hele den politik, der karakteriseres af Marshallplanen og dens forskellige udløbere, går netop ud på at forhindre et europæisk økonomisk samarbejde, at begrænse de vestlige europæiske landes økonomiske samarbejde til kun at gælde Vesteuropa og Amerika og eventuelt andre lande, som er mere eller mindre afhængige af Amerika, og at forhindre dem i at samhandle med Østeuropa eller i hvert fald få dem til at begrænse samhandelen med de østeuropæiske lande mest muligt.

Jeg synes, at dette skulle det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft forsøge at sætte sig ind i, og så skulle han en anden gang lade være at komme og sige, at det, Marshallplanen forudsætter, er en frigørelse af handelen i Europa, for noget sådant er aldeles ikke tilfældet.

Men iøvrigt er det program, der her oprides, de fire punkter, aldeles ikke noget program, der er til gavn for Danmark. Det er ganske vist et program, som fra sin forfatters side giver udtryk for en overvældende servilitet overfor de ønsker, man formoder visse magthavere i en fremmed stat har, men det er ikke noget, som kan være til gavn for Danmark, Danmarks erhvervsliv eller det danske folk, og derfor er vi naturligvis modstandere af det. Men denne dagsorden er iøvrigt en demonstration og ikke noget som helst andet. Jeg må have lov til at sige, at den er ikke engang alvorlig ment, for det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og hans parti var og er enige med regeringen om hovedlinierne for den økonomiske politik, de er måske lidt uenige om tempoet for de nedskæringer af den brede befolknings levestandard, som denne politik nødvendiggør, de er måske uenige